

Un succes al actualei diplomații române: vizita printre boscheții Aeroportului Internațional Henri Coandă-Otopeni

Cezar
A. Mihalache

Indiferent de ceea ce ar spune gurile rele portocalii despre „prestațiile” lui Victor Ponta, Guvernul USL a dat totuși lovitură pe planul diplomației externe. E drept, o singură lovitură și aia în propria-i poartă! Dar a marcat ceva pentru aparatul nostru diplomatic... A împlinit ceea ce nu a reușit nici Emil Boc și nici Mihai Liniuță Ungureanu: o întâlnire de taină cu ministrul de Externe britanic, William Hague. Iar aceasta este într-adevăr o realizare pentru cabinetul lui Victor Ponta! Una care i-ar mai putea șterge din rictusul penibil de plagiator cu patalama. Un succes la care micul Boc doar visa. Dar care pe care „micul Titulescu” pare a fi scos-o din loteria norocoasă a ministrului Marga.

Și este o „împlinire” pe linia țelurilor pe care și le-a propus actuala guvernare, mai ales că nici nu a mai fost nevoie ca Victor Ponta ori Andrei Marga să meargă să dea cu subsemnatul „afară”. A venit străinătatea la noi! Și ce invidios trebuie să fi fost în acele momente președintele-supendat pe care nu l-a vizitat nici măcar președintele imobilului în care stă poate secretara ministrului britanic.

E drept, a fost o întâlnire... accidentală. Dar la ce fel de primiri poți să te aștepti în cazul ministrului nostru „accidental” ajuns la Externe. Ori a premierului „întâmplător” surprins cu plagiatul. O întâlnire dată doar de șansa ca avionul oficialului britanic să facă o escală la Otopeni pentru... realimentare. Iar activă noastră diplomație a dat fuga la aeroport să bifeze marea realizare a Ministerului român de Externe. O discuție între două ceaiuri și un căscat de plectiseală. O primire plagiată parcă după scenariul unei întâlniri între șeful cel mare și reprezentanții coloniei... Pentru că, dacă ministrul britanic nu s-a deranjat să descalece măcar la sediul guvernului, este evident cam de la ce nivel ne tratează și Anglia. Vorba aceea, până și regina, când a mers prin colonii să-și serbeze jubileul, a fost mai grijulie cu „supușii” ei. Și nu i-a chemat pe băstinași să-i

dea raportul la scara avionului...

Desigur, atitudinea ministrului englez nu este întâmplătoare, ea relevând felul în care lumea civilizată stă de vorbă cu premierii-plagiatori. Un semnal clar pentru prim-plagiatorul României; acela că va fi tratat ca un „homeless” pe marginea calendarului european. Așa cum merită un farsor de rang... guvernamental. Ținut la distanță englezească. Acolo, la marginea pistei, ne-au asigurat printre dinți guvernării noastre, prinși cu mâța în sacul vizitei pe „neve”, s-au vorbit totuși lucruri importante. S-a discutat despre... parteneriatul strategic dintre Anglia și România.

Or, atât de important e acesta că nu merita decât o vorbă pe scara avionului?!

De fapt, fiind campanie electorală și criză politică accentuată pe meleagurile unde l-a lăsat kerosenul, ministrul englez a evitat să oficializeze întâlnirea dintr-un motiv cât se poate de simplu. Dacă ar fi venit la Guvern ori la Ministerul de Externe ar fi însemnat să dea un mesaj indirect de sprijin pentru USL. Așa că, aidoma Fondului monetar, a apelat la un artificiu. O întâlnire de protocol înalt cu... boscheții (politici).

Și totuși, este de neînțeles cum un ministru de externe de talia lui Andrei Marga (!) a făcut greșeala de a alerga la aeroport cu premierul de mână de parcă venea unchiul unchiului Sam cu bombonele? De ce această atitudine atât de slugarnică? Și putem fi supărați pentru această palmă dată României pe oricine, dar nu pe ministrul britanic. Care a știut să-l sancționeze pe premierul nostru lipsit de onoare și demnitate. Nu ca noi...

Un premier care rămâne același plagiator „de texte și de idei”... Numai că acum nu mai plagiază pentru a deveni „dottore”, ci pentru a rămâne „primo ministro”! Și care a ajuns să-l plagieze chiar și pe... Traian Băsescu, Victor Ponta reluând inclusiv tema regionalizării țării. Dar nu doar că a plagiat „ideea”, dar i-a adus și o „notă de originalitate”, prin traducerea după ureche a temelor date de prietenii „minoritari” de prin agenții.

Astfel, prin promovarea ideii de „președinți regionali” și „consilii regionale” (un fel de parlamente regionale), Ponta a început să vorbească în termeni mult mai concreți despre regionalizare, ideile sale fiind și mai apropiate noțiunilor de segregare și enclavizare. Ba, prim-plagiatorul țării a mai copiat în aceste zile și ideea liniei educaționale de la UMF, reproșând chiar Senatului Universității de Medicină și Farmacie din Târgu Mureș că a greșit „când nu a acceptat ideea că este o universitate multiculturală”.

Și cum să nu facă un asemenea reproș universității în cauză când ministrul lui de externe, Andrei Marga, care îl duce în reușitele vizite diplomatice de prin boscheții de la marginea pistelor, a fost alungat de intelectualii din Târgu Mureș tocmai pentru sinistra idee a „liniilor” educaționale de toate neamurile. Pe care Marga a furnizat-o premierului de atunci, Răzvan Ungureanu...

Astăzi, Ponta vine și spune că trebuie să existe o asemenea linie educațională... Asta ca răspuns la interogarea făcută de primarul din Sfântu Gheorghe despre modul în care va rezolva problema de la UMF. Soluția lui Ponta? Înființarea unei linii. Probabil în maghiară, că Antal Arpad, primarul de la Sfântu Gheorghe, nu e nici neamț, nici turc. Iar mâine-poimâne, același premier prim-plagiator o să ne spună că ne trebuie și o regionalizare, o autonomie aici o l o ...

Or, una din două: fie Victor Ponta a copiat atât de mult la viața lui încât chiar nu are idei proprii, fie mitomania și cleptomania de plagiator l-au împins într-un colț de putere în care este extrem de șantajabil.

Voievozii cu ADN-ul la controlul puterii politice!

Maria Diana
Popescu

După trimiterea Poetului Nepereche în debara, ordine necurate u trimis cercetătorii să scormonească în mormintele primilor voievozi români, pentru proba ADN-ului mitocondrial. Sau poate pentru probe D.N.A.!? „Poliția” antiromânească operează cercetări suspecte în cimitirele istoriei noastre. Dacă se dovedește că primii voievozii au luat aur, podoabe și obiecte de valoare în mormânt, vor fi trimiși la închisoare pentru fapte de corupție.

De ce doar primii Voievozi? Simplu. Se dorește aplicarea etichetei cumane, astfel ca românii să fie considerați urmașii unor migratori din Stepele Asiei, nu descendenții doco-romanilor. Un proiect pripit și neargumentat al Ministerului Culturii aduce o insultă gravă la adresa identității de neam. Mormintele din familia Basarabilor au fost profanate! „Genesis” aplică una dintre cele mai parșive lovituri sub centura Istoriei Poporului Român. Scormonitul prin morminte în baza proiectelor lansate de oficialități străine interesele românești constituie infracțiune și cade în sarcina conținutului de drept penal.

Numai la noi, în țară, străinii pot ordona profanarea istoriei sfinte, pot fura, pot batjocori poporul și rămășițele marilor domnitori români. În schimb, alogenii aciuși pe meleagurile noastre, călăii poporul român, sînt îngropați cu fanfară în pămîntul nostru, care nu le-a aparținut niciodată.

Așadar, ca să fie cercul perfect, conform profesiștilor profesionalizați în profesionalizări profesionalizate, românii se trag din marțieni, ADN-ul Babei Cloanța o indică a fi sora geamănă a lui Atila, cei șapte pitici și Pinochio provin din neamul hunilor, de aceea dușmanii neamului construiesc „adevărul” lor, prin care să manipuleze oile perfecte și ușor de muls. Odată ce mormîntul lui Vlaicu Vodă din Biserica Domnească din Curtea de Argeș a fost deschis, oamenii se întrebau cine l-a lăsat fără catarama din aur și alte piese prețioase?

Sigur, problema va fi rezolvată de Ministrul de Interne, din moment ce a găsit pe loc soluția plagiatului: „De vreo două mii și ceva de ani,

de la Aristotel și Platon, toți cei care au scris teze de doctorat pe filosofie, pe politică, pe științe sociale, toți au plagiat. Și pe tehnic, de la Newton și Einstein toată lumea a plagiat. Colegii noștri care se ocupă de drept de la Codul Napoleonian încoace au contextualizat Codul, dar toți au plagiat”, a declarat la un post tv. Greșit, stimabile! Platon și Aristotel au fost contemporani o bucată de vreme. Afirmația, „de la Aristotel și Platon”, este incorectă. Platon avea puțin peste patruzeci de ani cînd s-a născut Aristotel. Corect este „de la Platon și Aristotel”.

Mai nimic nu se mai scrie cu respect despre istoria noastră. Pînă și Măritul Ștefan a fost pus sub semnul dezagreabilului într-un ziar central. Privind politica marelui domnitor, citiți-l pe istoricului Șerban Papacostea. Nu-i terfelii și lui imaginea! Vă place să scuipați pe memoria străbunilor noștri, pe tot ceea ce are mărgeț Istoria Românilor. Ce contează Eminescu, Brâncuși, Enescu (o triadă românească emblematică, adevărați regi, care nu pot fi detronați de niciun val popular, istoric) – Simona Ciurdar), Iorga, Bălcescu, Eliade, Mihai Viteazul, Antonescu, mărturisitorii închisorilor de până la 1964 și toți martirii neamului, cînd vreți să otrăviți pămîntul Patriei mele cu cenușă antiromânească?

Sărăcirea populației, confiscarea istoriei și culturii, au fost bilete de intrare în „civilizația” capitalistă. Acum, „umanismul” dă pe dinafară: soldații americani mînuiesc telecomenzile pe plaja românească, oferindu-ne tai-funuri, cutremure în adîncul Mării Negre și temperaturi de cascadă solară. Avem veselie războinică la Deveselu, E-uri, prafuri, datorii externe pentru multe generații și, în curînd, un G.P.S. implantat copiilor noștri pe post de „vaccin”. Eheil!, unde e spicul de grîu „socialist” care hrănea o Europă, din care se cocea pîine sănătoasă pe vatra românească?! Cum să mai scape ei acuma vrabia de pe gard pentru cioara din pom?!

Puterea și opoziția se vor turna și se vor înghionti pînă nu vor mai respira nici unii, nici ceilalți. Probabil și după ce vor muri vor bîntui prin Parlamentul României și vor apărea în fiecare zi la televizor.

Aurel
Brumă

Plictisită de nelu-crare, de ambiții și damfuri ciocoiești, așa-numita „clasă politică”, cu adânci, temeinice și metastazice mufări în resursele tot mai secătuite ale țării, gonflează mai mult decât se cuvine soarta „olandezului nezburaător” (încă) de la Cotroceni. Dezlipit de telefoanele speciale, de butonul roșu al declanșării unor noi semnale de criză, trădat de transumanții propriei stâne pedeliste, președintele Traian Băsescu încă mai speră să-și recupereze restul de simpatie mizând, culmea!, pe moralitatea omului normal, gata să muște momeala scenariului victimizant al „loviturii de stat” – ultimul birlic scos la înaintare pe fondul cacealmalei politice stârnite de referendum.

Cu o cotă redusă de simpatie, cu un comportament revolut, de bazar, claustrat în propriile marasme, respins categoric, ca șansă, de milioanele de români exilați în imperiul de mijloc al Eu-

ropei, președintele suspendat pariază pe absenteismul electoratului la referendum, pe neîmplinirea necesarei cote de 50 la sută plus unu. Și chiar dacă acest sub 50 la sută va fi majoritar în favoarea destituirii sale, asta nu contează în statul de drept al strămbătății.

Înghesuit la colț de mai tinerii Victor Ponta și Crin Antonescu, produse recalibrate valoric ale jocului politic, președintele suspendat refuză ideea unei retrageri onorabile deși varianta posibilei revenirii pe funcție ar fi de contra-efect în context intern și mai ales în zona contactelor externe, acolo unde și-a consumat cam tot bagajul credibilității prin gafe impardonabile. În disperare, pe campania de motivare, Traian Băsescu desecretizează sumedenie de înțelegeri pe scurtă durată la Consiliul Europei, desecretizare ambiguă din care România este pusă pe fundalul încețoșat de zâmbetul larg al președintelui fără exercițiu. Statul sunt eu, pare să amenințe TB gloata iresponsabilă.

În paralel, total confuze, acuzele de plagiat (după un studiu personal și

De-a puia gaia!

academic al lui TB în rada tezei de doctorat a lui Victor Ponta) sunt tangente situației de fapt, campaniei de susținere a cauzei sale și exogene rezultatului referendumului. Că Ponta a plagiat, indiferent de importul de busuioc, este fapt dovedit academic, pe scorul de doi la unu. Se confirmă de altfel, coborând spre 2003, că doctoratul a devenit un produs vagonabil și că, în sine, singura vină reală a doctorandului Victoraș de atunci, un aspirant fără galoane politice orbitoare, ar fi lipsa de profesionalitate a comisiei de doctorat, recte a îndrumătorului de lucrare. Nu cunosc nume dar, în mod normal acestora trebuie să li se aplice coercițiile convenite și, ca urmare, se impune revederea sistemului academic de acordare a titlului de doctor, stoparea inflației în domeniu, de ce nu, rejudecarea bucată cu bucată a miilor de teze de doctorat aparținătoare unor alți privilegiați ai sistemului.

Întâmplător sau nu, cazul VP este una dintre dovezile „la vedere” ale deteriorării sistemului de educație, de învățământ unde, spre exemplu, o

tânăra „de perspectivă” reușește să frecventeze „la zi” două facultăți concomitent cu un masterat și mai ales în condițiile în care își îndeplinește „exemplar” sarcinile de serviciu undeva, în structurile bugetate ale patriei. Și, în definitiv, vinovăția de plagiat a unui politician este de o desuetudine copleșitoare pe fondul dosarelor penale ce vizează parlamentari de drept comun.

De-a puia gaia, ne întoarcem la început de plugușor estival, bădica Traian. Personal, dincolo de trucajele gazetărești cu flota, cu Roșia Montană, gazele de șist, etc., etc., dincolo de amprenta posibilă a președintelui pe afaceri mai mult sau mai puțin oneroase, personajul mi-a devenit simpatic prin încrâncenata susținere a reducerii numărului de parlamentari. Și, dacă nu mă înșel, cifra de 300 părea bătută în cuie decizionale. Sau nu?

Pe altă dimensiune, guvernarea USL, încă greu de supus unei analize de bilanț în contextul perioadei parcurse, indiferent de rezultatele promisei strategii de redresare economică, va suferi o diminuare a intere-

sului public până la parlamentarele din noiembrie. Nici Crin Antonescu, în eventualitatea suspendării lui Băsescu, nu se află decât metaforic pe cai mari, victoriile de moment ale uniunii căreia îi aparține ne fiind asiguratorii câștigării funcției, regula precedentului păgubos inducând o reacție de adversitate. Abia în acest context regula de bumerang a uninominalilor va lovi în structurile de rezistență ale triadelor (putere-opoziție), exigența sporită a electoratului diminuând șansa candidaților „pe liste”, împingând în față tot ce poate fi advers actualei clase politice și, cu precădere, pe cei care sunt dedicați proiectului de recâștigare a României pentru români. Se dorește un parlament cu 300 de parlamentari în care majoritatea să reprezinte majoritatea populației. Restul... de-a puia gaia!

Corneliu Ghiciu – ultimul descendent al familiei marelui om politic Take Ionescu

scoase din morminte. Iată unde a dus bunătatea, toleranța, nepăsarea înrudită cu nesimțirea...

Tudor
Voicu

Pe 5 octombrie 2011, CORNELIU GHICIU ultimul descendent al fostului prim-ministru TAKE IONESCU a decedat într-un total anonim în București, fiind înmormântat în Cimitirul Dămăroaia, fig. 21, loc. 18.

În cimitirul Bellu Ortodox, unde există mormintele membrilor familiilor IONESCU, nu a putut fi înmormântat deoarece aceste morminte au fost profanate și înstrăinate. Mormântul din fig. 20 loc 4 al prof. dr. TOMA IONESCU, fratele lui TAKE IONESCU, a fost însușit de evreul WEISMAN, metamorfozat în VIȚELARU, venit din prăpastiile SIBERIEI, iar mormântul celui alt frate din figura 57, loc. 40 al prof. IOAN CONSTANTIN IONESCU a fost însușit de evreul ZAHACINSKI, metamorfozat în IOSUPESCU, venit din Galiția.

Pentru a șterge orice urmă de existență, os-emintele românilor sunt

Chiar maosoleul lui TAKE IONESCU, din incinta mănăstirii Sinaia a fost profanat de numita WORONIECKI și nepotul ei POPESCU NASTA CĂLIN MIRCEA.

Dorința lui CORNELIU GHICIU a fost să fie înmormântat în Comuna Devesel, jud. Mehedinți, lângă părinții lui.

Decesul lui GHICIU CORNELIU este un mare mister. Este adevărat că mulți au dorit să-i închidă gura, în special mafia retrocedărilor, unii membri ai familiei care au vrut ca el să nu aibă dreptul la moștenirea averilor părinților și două persoane din București, suspecte, care s-au apropiat de el sub pretextul că îl ajută. În realitate au dorit și chiar au reușit să pună mâna pe banii, bijuteriile și bunurile cu care a venit din AUSTRALIA.

Este adevărat că după revenirea în România, după o absență de 50 de ani, și-a făcut mulți dușmani. În mod deosebit s-

a implicat în recuperarea bunurilor imobile care au aparținut lui TAKE și care au fost lăsate prin testament ACADEMIEI ROMANE. Este vorba de imobilul din Str. Arh. Ion Mincu nr. 19 din București, unde a funcționat o secție a Muzeului Național de Artă, imobilul din Str. Take Ionescu nr. 25 din București, unde a funcționat INSTITUTUL DE ETNOGRAFIE ȘI FOLCLOR „Constantin BRAILOIU”, Castelul din orașul Sinaia, Str. Take Ionescu, unde a funcționat căminul de copii „30 Decembrie” și muzeul familiei TAKE IONESCU.

Toate aceste imobile au fost revendicate și castigate de POPESCU NASTA CĂLIN MIRCEA, care pretinde că este nepotul fostei menajere, a lui TAKE IONESCU, în ultimii trei ani de viață. Acesta pretinde că ECATERINA ALEXANDRA WORONIECKI a fost soția lui TAKE IONESCU, fără să prezinte nici un act care să ateste calitatea de moștenitor legal.

Înainte de moarte, TAKE IONESCU a scris un testament în care spune clar: „Las întreaga mea avere, mobilă și imobilă ori-

unde s-ar afla în țară sau străinătate, ACADEMIEI ROMÂNE”.

Academia Română s-a lăsat însă jefuită...

Cum a devenit moștenitoare a bunurilor mobile și imobile ale lui TAKE IONESCU menajera WORONIECKI, este un mister. Dar și mai mare mister este cum a ajuns nepotul dnei. WORONIECKI, numitul POPESCU NASTA CĂLIN MIRCEA, născut în 1921, moștenitorul marelui om politic.

În certificatul de moștenitor nr. 504/10 Septembrie 1975 prezentat de numitul POPESCU NASTA, scrie că WORONIECKI îi lasă moștenire: două vase mici bronz turnat, patru portrete de familie, trei etajere, una canapea catifea, două carpete uzate, un pat catifea uzat, două scaune fotoliu, suma de 34.103 lei și cota indiviza de 1/3 (o treime) din dreptul de concesiune asupra locului de înmormântare situat în Cimitirul „Șerban Vodă” din București, fig. 5, loc. 35.

Unde scrie că acest personaj moștenește și cele trei imobile (o secție a muzeului Național de Artă;

castelul din Orașul Sinaia și imobilul în care încă mai funcționează „Institutul de Etnografie și Folclor, până în luna octombrie când este termenul fixat de instanțele de judecată pentru evacuarea clădirii). În ce țară trăim? Cine este până la urmă acest Popescu? La nici una din cele peste 70 de ședințe de judecată nu s-a prezentat.

Ghiciu Cornel și-a lăsat în Australia, copii și nepoții și a venit în România pentru a construi un spital de copii în județul Mehedinți. A fost unul dintre adevărații patrioți și naționaliști, un susținător înflăcărat al Uniunii Vatra Românească, la Sidney, în Australia, o perioadă îndelungată a fost secretarul filialei Uniunii Vatra Românească.

Deși a fost obligat să trăiască o jumătate de secol departe de țară, nu și-a uitat nici o clipă patria.

Blestemul tracic...

Petre Burlacu

- *Domnule profesor ION COJA, românii sunt mai învrăjbiți ca oricând! De data aceasta pe tema demiterii lui Băsescu! Dar nu se poate spune că până să apară acest referendum eram „uniți în cuget și simțiri”!* Dimpotrivă! Dezbinarea este mai veche, iar după 1990 a devenit tot mai accentuată, mai insuportabilă! Se aud voci cum că suntem sub puterea unui blestem străvechi, ca noi românii să nu fim niciodată uniți! Ce ziceți?

- Avem un text antic care vorbește de dezbinarea din lumea tracilor, dezbinare care i-a împiedicat să se afirme în istorie cu întreg potențialul dat de numărul mare al tracilor, ca și de înzestrarea lor genetică excepțională. De aici și expresia „blestemul tracic”, al dezbinării dintre români. Nu știu cine a lansat această expresie, am folosit-o și eu de câteva ori, chiar și înainte de 1990. În acest context am zis că ar trebui, un istoric mai inspirat, mai avizat, să scrie și Istoria Nenorocului Românesc. Au fost atâtea ocaziile pe care le-am ratat, momentele când a lipsit fie inspirația, fie persoana potrivită, personalitatea vreau să zic, și au rămas atâtea nefăcute sau neîmplinite. Dar să fim dreți în fața lui Dumnezeu și să recunoaștem că nu sunt puține nici izbănzile noastre, numai că noi, românii, se pare că suntem foarte exigenți cu noi înșine și suntem gata oricând să ni se pară că este prea puțin ce s-a făcut până acum! La mulți însă acest sentiment, al prea puținului, al inconsistenței noastre ca istorie, ca prestație națională, vine și din ignoranță! Cei mai mulți care se plâng de firea sau soarta românilor nu cunosc istorie, nici românească, nici universală... Sau interpretează greșit faptele! Cazul chiar și al unor persoane foarte bine informate, al unor istorici profesioniști, unii chiar mari academicieni! Nu este destul să știi, mai trebuie să și pricepi! Iar ca să înțelegi este musai nevoie să iubești!

- *Puteți da un nume?*

- Dacă dau nume, ar însemna să ațâț dezbinarea, dihonă din lumea noastră românească... Cuvântul blestem eu l-am folosit destul de des după 1990 pentru a mă referi la un păcat greu de iertat, care atrage asupra noastră multă suferință! În general, când spui că cineva a fost blestemat, trebuie să precizezi pentru care faptă neplăcută Domnului a ajuns acea persoană să fie ținta unui blestem. Care este păcatul de neiertat? Or, după părerea mea, noi suntem foarte vinovați în fața lui Dumnezeu și a oricărei alte instanțe morale, omenești sau supraomenești, pentru ce s-a întâmplat în decembrie 1989! Nu mă refer la

moartea Ceaușeștilor și a celorlalți, a tinerilor îndeosebi, peste o mie de morți!, ci la faptul că nu facem nimic pentru pedepsirea vinovaților! Asasinii din decembrie 1989 nu numai că sunt lăsați în pace, dar le-am permis să ne conducă, să prospere, i-am ales prin vot așa zis democratic și așa mai departe! Sângele nevinovat al acelor tineri, al acelor copii, strigă la cer și Cerul nu poate să facă urechea toacă, așa cum o facem noi! Păcatul nu este atât de mare al asasinilor, cât este al cetății, care nu reacționează la dezordinea produsă prin crimă. Crima tulbură ordinea lăsată de Dumnezeu! Mai vinovați decât criminalii înșiși sunt cei care rămân nepăsători în fața crimei! De 22 de ani noi suntem nepăsători! Asta ne costă! Nu se poate să nu ne coste! Și este păcatul comentatorilor din mass media, al formatorilor de opinie, al politicienilor, și mai ales al celui care pune ștampila pe buletinul de vot în dreptul numelui pătat de sânge...

- *Eu m-aș întoarce la blestemul dezbinării în care trăim dintotdeauna!*

- Dar nu este adevărat că trăim dezbinăți dintotdeauna! Istoria noastră cuprinde nenumărate momente de solidaritate sublimă și totală!... Nu mă refer numai la 1918 sau 1859... Iată, în 1938, împotriva establishmentului de atunci, a autorităților extrem de ostile, peste un milion de tineri, majoritatea intelectuali, oameni cu frica lui Dumnezeu, elita tineretului de atunci, erau strâns uniți în aceeași organizație, sub același crez moral, în jurul aceleiași persoane, cu o dăruire total dezinteresată, împinsă până la sacrificiul suprem, al vieții, al libertății. Eu, când dau de un sceptic mai îndărătnic, decis să meargă cu defetismul său până în pânzele albe, capabil la orice oră să invoce o mie de dovezi că noi, românii, suntem ultimii din lume, îi cer acelui frate necăjit un singur lucru: prin comparație cu istoria altor popoare, îndeosebi moderne, a cărărilor istorie o cunoaștem cât de cât mai bine, să-mi dea încă vreo două-trei exemple sau măcar unul pe care să-l poată pune alături de Mișcarea legionară! Care alt popor a mai generat ceva asemănător fenomenului legionar?!... În zece ani, deși prigoniiți, deși nu aveau nimic de câștigat în ordinea materială a existenței, dimpotrivă, aveau numai de pierdut, un milion de români s-au unit și au făcut front comun în fața minciunii, a delăsării, a nedreptății! În fața trădătorilor de neam și lege! Adică românii efectiv au dat naștere la „cea mai interesantă și mai importantă mișcare politică de masă”, cum o caracteriza Goebbels! E drept că am decăzut apoi, și mulți dintre noi acceptă chiar și azi cele mai mizerabile minciuni și

defăimări la adresa Mișcării legionare!... Dar încet-încet recuperarea adevărului se produce! Eu sunt optimist în privința asta! Istoria oricărui popor are suișuri și coborâșuri...

- *O să încerc să fiu mai punctual și o să vă întreb de ce sunt atât de dezbinăți între ei naționaliștii români? Fruntașii naționalismului românesc! De ce nu fac front comun? De ce se calomniază unii pe alții chiar?!*

- Mă gândesc deseori la un text al lui G. Călinescu despre Nicolae Bălcescu, marele naționalist. Se zice că Bălcescu a stărnit printre prietenii, printre camarazii săi, o nedumerire: care este femeia pe care totuși Bălcescu o iubește? Nu se „afișă” cu nicio domnișoară sau doamnă, nu avea nicio preocupare pe acest tărâm atât de gingaș!... Până la urmă au înțeles: Bălcescu avea și el o iubită, numai că iubita sa era România... Vulgarizez și spun că pentru mulți naționaliști, sau așa zisi naționaliști, Patria este un fel de femeie, pe care vrei s-o cucerești ca să fie numai a ta!... Te dedici Patriei și nu accepți pe altul alături de tine, care să arate că se poate dedica mai mult, cu rezultate mai clare, mai spectaculoase... Am avut deseori acest sentiment, mai ales după 1990, în cercurile de naționaliști frecventate! Bunăoară printre colegii din Vatra Românească! Mi-aduc bine aminte de momentul când am publicat cartea Transilvania – Invincibile Argumentum. Era scrisă încă din 1985, nu a putut fi publicată atunci căci era „prea” naționalistă, am publicat-o în 1991. Când le-am arătat-o colegilor, unii dintre ei, în frunte cu președintele Vătrei, parcă le-aș fi dat palme! Le-a căzut fața! Erau nervoși, supărați și geloși că a apărut cartea, nu se bucurau deloc că era izbânda cauzei! Cauza era bine să reușească, dar numai pe mâna lor! Decât să fie meritul altcuiva, mai bine amănăm izbânda!... Nu au făcut nimic pentru buna difuzare a cărții, bunăoară! Dimpotrivă!... Iar revista port drapel a naționalismului românesc de atunci nici măcar un rând nu i-a consacrat! Și este, vorba doctorului Pan Izverna, o „carte foarte importantă”! Pot spune că unii colegi ardeleni din Vatră, în sinea lor, îmi reproșau că am scris eu, din București, o carte despre Transilvania! Ce căuta un constănțean în afacerea asta?! În disputa pentru Transilvania?!... Nota bene: mă refer la câțiva veleitari din Vatră! Altminteri, ardelenii propriu ziși, cei mai mulți mi-au arătat toată prețuirea! Le rămân dator în perpetuitate, ca să folosesc un ardelenism frumos!

- *Mă simt încurajat să vă fac o mărturisire: am fost foarte mirat, discutând cu câțiva tineri din Noua Dreaptă despre dumneavoastră, să constat că au rezerve în ceea*

ce vă privește, fiind convinși că sunteți ba omul Securității, ba al Masoneriei chiar!... Sau și una și alta: și securist, și mason!

- Eu am întâlnit deunăzi oameni serioși care erau convinși că aș fi academician!... Gura lumii e slobodă!...

- *Cum explicați această persistență a ideii că ați fi un fals naționalist? Că naționalismul dumneavoastră este chiar o diversiune?!*

- Nici eu nu sunt convins că aș fi un naționalist autentic. Am încercat să fiu, m-am străduit, se vede că n-am reușit, n-am convins, dar nu mă las! Nu știu câte zile mai am, așa că fac azi ce am făcut și ieri și perseverez, chiar dacă fără un succes prea mare... Dar că aș fi o coadă de topor, un diversionist, un vîndut altor interese, asta mi-e ușor să afirm și să demonstrez că nu sunt! Eu sincer vreau și încerc să fac chiar mai mult decât pot pentru binele nostru comunitar! Uneori sunt ridicul! Dar sincer totdeauna!...

- *Nu vă deranjează această suspiciune? Nu încercați să puneți lucrurile la punct?*

- De deranjat mă deranjează ca o dovadă de prostie crasă a unor compatrioți! Chiar mă întristează să întâlnesc români proști, imbecili! Indiferent care este subiectul! În cazul securistului Ion Coja, păi dacă un om ca mine – că am făcut și eu câte ceva mai deosebit la viața mea!, dacă un om ca mine a făcut parte din structurile securității, ca ofițer, probabil colonel, sau măcar ca agent sau informator, asta înseamnă că Securitatea este o instituție serioasă, cu mari merite!... A spune despre mine că sunt securist este un elogiu pe față la adresa Securității! Înseamnă că Securitatea mi-a inspirat sau comandat textele pe care le-am scris, inclusiv memoriile depuse la CC al PCR. Securitatea, drăguța de ea, m-a pus să insist pe lângă Țuțea să scrie, să nu se limiteze la opera sa orală, oricât ar fi aceasta de fabuloasă!... Probabil că banii cu care am plătit dactilografierea textelor lui Petre Țuțea, mi i-a dat tot Securitatea, iar nu frate-meu sau cumnatul meu, răpostaul dr Ion Efrim, Dumnezeu să-l odihnească!... Și tot Securitatea m-a pus s-o aduc pe Elisabeta Rizea la Mangalia, unde frate-meu a ținut-o la un tratament de câteva luni, de i-a mai reparat oasele atât de ostenite pe cărările muntelui!... Și tot Securitatea m-a însărcinat să-i propun pe foștii deținuți politici la premiul Nobel pentru Pace, propunere care a avut mult succes la Oslo, a intrat chiar și în selecția finală, dar a ieșit din competiție, s-au răzgândit membrii comisiei când au primit reclamații cum că majoritatea foștilor deținuți politici din România sunt anti-semiți! Au înfundat închisorile comuniste pe drept cuvânt, pentru

crime de război și anti-semitism!... Deh, 95% dintre deținuții politici din România au fost legionari!... Cum să le dai premiul Nobel pentru Pace! Ca lui Elie Wiesel! Cel mai mult mă afectează, sufletește, imbecilii care cred că m-am aciuat pe lângă Țuțea ca să-l „monitorizez” și să raportez la Securitate tot ce face bătrânul reacționar anti-comunist!... Are oarecare logică această prezumție, recunosc, dar cade în fața câtorva detalii: eu i-am făcut reclamă lui Țuțea printre prieteni și studenți, am dus la Țuțea zeci de persoane, iar alte zeci s-au speriat de consecințe și au refuzat să-l cunoască. Au bănuț că Țuțea este atent supravegheat cu cine se vede, cine îi calcă pragul, și s-au ferit să-și atârne o tinichea la dosarul de cadru!... Eu nu m-am ferit, pentru că așa mi-e felul! Îmi place să sfidez autoritatea întemeiată pe fals, pe minciună! Cum era autoritatea comunistă și mai ales cea post-comunistă. Da, știu că mulți se simt bine zicând că așa se explică curajul meu: sunt omul Securității! Și așa se explică și nimicnicia și oportunismul lor: ei nu sunt oamenii Securității, nu se bucură de protecția gradului! Niște...

- *Nu vă cer să dați vreun nume!*

- Ba să-mi ceri să-ți dau măcar un nume!

- *Al cui?*

- Al unui monah de la Petru Vodă: Filoteu. Aparține, crede el, aripii naționaliste din Biserica noastră, căci există o asemenea aripă și în Biserică, așa cum există în toate instituțiile țării. Ani de zile n-a ostenit să mă vorbească de rău, mai ales pe tema aceasta: cât este de securist naționalistul Ion Coja! Îl invit pe numitul Filoteu ca pe acest site să-și susțină public calomniile șoptite la urechea unor oameni nevinovați, de bună credință. Am să-i ofer, în sprijin, ultimul meu detaliu biografic, care confirmă nevrednica suspiciune: zilele trecute, după aproape douăzeci de ani de procese în justiție, eu și ai mei am pierdut un proces de moștenire. Partea mea era peste un milion de euro... Am pierdut milionul și rămân cu pensia mea de 1600 de lei după 40 de ani de profesorat, plus 1000 de lei de la Uniunea Scriitorilor. Pământul meu intră astfel în proprietatea unor tovarăși agreați de Primăria Constanța, care nu au prezentat în instanță niciun act de proprietate, ci numai titluri emise abuziv după 1990. Printre ei, doi interpuși ai unor foști miniștri, unul dinainte de 1990, altul post-decembrist!

(va urma)

„Vraciul” de familie

Cezar
A. Mihalache

Ar fi fost de o naivitate neiertătoare să ne închipuim că executivul Ponta chiar va face rost de slujbe românilor! Chiar și dacă ar fi avut de unde... Căci, oare câtă încredere puteam avea într-un personaj care, pentru singurul loc de muncă pe care l-a creat, bona propriilor copii, a optat spre o „angajată” filipineză? Era dară o iluzie să ne așteptăm la minuni în rezolvarea, de exemplu, a gravului deficit de forță de muncă din domeniul medical. Fie și în clipa în care acest personaj a ajuns acolo de unde, cel puțin teoretic, ar fi putut crea locuri de muncă.

De aceea, nu trebuie să ne surprindă faptul că, în loc să caute o soluție pentru a-i convinge pe tinerii medici români să nu mai plece, pentru a nu mai vorbi de lansarea unor programe de tipul „Hai acasă!”, premierul a optat pentru soluția mult mai lejeră de a aduce „medici” din Filip-

ine, India, Pakistan ori de pe te miri unde.

Este mult mai ieftin și mai confortabil! Căci, în loc să caute soluții prin care să asigure tinerilor medici români salarii cât de cât motivante, dar să rezolve și gravele deficiențe din domeniul asigurării cu medicamente ori cu instrumentar medical, mulți medici plecând și pentru faptul că aici nu au cum să profeseze în condiții onorabile, Victor Ponta s-a orientat spre medicii din afara UE. Spre o forță de muncă ieftină, dar mai ales controlabilă prin eventuala retragere a permiselor de muncă dacă aceasta ar începe carecumva să ridice pretenții. Un contingent de „doctori” care oricum nu o să reclame niciodată lipsa aparatului medicale moderne pentru că nu știu să lucreze cu ea...

Astfel, deși pe lista acuzațiilor care au stat la baza suspendării lui Traian Băsescu s-a numărat și favorizarea exodului forței de muncă intelectuale, reproșându-i-se președintelui că din cauza măsurilor luate au plecat și pleacă medicii din țară, acest guvern nu face

nimic pentru a-i aduce înapoi. Nu încearcă nici măcar să mimeze, aidoma guvernelor Boc și Ungureanu, interesul de a-i convinge pe tinerii români să se întoarcă acasă, fiind de bun simț ca, înainte să anunțe deshiderea „porților” pentru absorbția de medici din afara UE, să fi făcut măcar un apel de față. Dimpotrivă, într-un gest absolut grosolan, fără ca măcar să se consulte cu oficialii UE, premierul Ponta preferă să dea de perete cu ușa pieței de forță de muncă, apelând la angajați din țările emergente pieței comune.

Or, fie este vorba de ignoranță, fie de rea-voință! Sau, mai rău, totul este parte a scenariului de provocare a răbdării UE. Căci, oare cum va reacționa Uniunea Europeană când va vedea că România devine poarta de intrare în UE a unei forțe de muncă din afara continentului? Cum va reacționa în fața „infuziei” unui număr mai mult sau mai puțin semnificativ de cetățeni non-UE?

În fapt, țara noastră mai dă o plamă Europei. Și riscă de devină o problemă nu doar prin „migrația” pro-

priei etniei nemuncitoare ori prin valurile de emigranți via Republica Moldova, ci și prin aducerea, în mod oficial, a unui procent de forță de muncă din afara UE.

Acesta este respectul pe care îl are guvernul Ponta față de cetățenii săi! Aducerea unor „doctori” care vor avea nevoie de ani buni măcar pentru a reuși să comunice într-un fel sau altul cu pacienții lor. Asta dacă bolnavii nu vor da colțul înainte din cauza unor diagnostice și prescripții din categoria „mal-praxisului” lingvistic.

Dar nu este nimic surprinzător. Nu din partea unui guvern care are în rândurile lui un ministru al educației care, în mandatul anterior, și-a bătut joc de mii de tineri studenți, din cauza neînțelegerilor legate de disponibilitatea anumitor facultăți de a ceda benevol părți din oropriile baze materiale către Ministerul Educației, fiind desființate atunci o serie de secții. Zeci de tineri s-au trezit că diplomele lor nu mai valorează nimic, fiind aruncați în afara pieței forței de muncă „cu pretenții”. Și pentru ce?

Referendum de Noiembrie

lunare ce depășesc de 25-50 ori salariul mediu pe economie, tranzacțiile oneroase din care își trag șpaga corespunzătoare, toate acestea și multe altele mortifică șansele de restaurare ale protecției sociale, de recompunere a unei industrii naționale, fie aceasta doar mică sau mijlocie, că doar acestea mai sunt posibilele etaloane.

Despre protecția și utilizarea chibzuită și cu folos pentru națiune a resurselor de care încă mai dispunem nu a existat un petec de strategie (și încă levitează deasupra Palatului de Justiție fantoma Florei Române, pactul Roșia Montană, etc.,etc.) cum nici pentru scoaterea agriculturii de sub mila celui de sus prin reconstrucția sistemului național de irigații. Ce au administrat guvernele aste producătoare de pensionari politici multimilionari dacă în urma lor nu a rămas nimic, absolut nimic care să amintească de existența lor pe funcții? Perceptori, zarafi ai bunurilor neapartinătoare lor, falsificatori de adevăr, falsul fiind măsura existenței lor profund imorale.

Păi cum democrația lui pește de a ajuns ca o analfabetă să ia lunar 7000 de euro de la Parlamentul Europei (bani scoși tot din buzunarele noastre) pentru a se fasoli de aiurea în contacte existențiale de Mița Baston? Și de unde până unde se sparg în călătorii, diurne și cai verzi pe pereți guvernamentali, parlamentarii, politicienii de toată sămânța iar madam nu știu cum, că-s mai multe, își

etalează public gropițele din obraji pe alte câteva zeci de mii de euro lunar ca crainică/redactor/acționar alăturată necuvenit, în manualele curat alternative, marilor ctitori de țară? Ciociolina pe rol de loana d'Arc la Păstrămăteștii de Jos!! Haida, de!

Aberant, parcă împotriva tuturor manualelor de strategii politice, un Băsescu este ținut pe scaunul electric al referendumului în timp ce precedentii, mai puțin vizibili ca vulgaritate și gomoșenie, continuă să-și ia procentele grase de foști președinți, un gest de recunoștință șleampătă, necuvenită. Ce au condus, cum au condus și unde am ajuns alături de ei?

Sub toțiăștia, iarăși regula de trei, ca și cea a triadelor, România s-a înfeudat, a fost deposedată economic, s-a prăbușit în analfabetismul spornic alimentat de un sistem de învățământ corupt, de apariția unei „elite” maneliste, de trucajele jocului putere/opoziție, de o imundă imunizare a hoțiilor netrebnicilor care amușină în toate structurile administrative. Înțorși cu spatele la propria lor istorie, la secolele de jertfă ale poporului pentru realizarea unității reale de teritoriu a limbii române, în bătaia de joc a populației majoritare, acești neica nimeni, politicienii (în marea lor majoritate) sunt gata să accepte federalizarea țării (deși aceasta încă se află în suferință teritorială) dintr-un jigodism profund al imoralității ca interes personal. Și dincolo de orice acuză de naționalism

extrem, încă mă întreb, fiindcă nu înțeleg, cum de unei instituții a Cuvântului, cum este Radiodifuziunea Română, i-a fost destinat ca director general un actor-interpret al dramaturgiei de limbă maghiară și doar atât.

Pe Traian Băsescu, trebuie să recunosc, nu l-am agreat nici o secundă. Dar asta nu-i decât cutuma atingerii profesionale cu mii de persoane, cea nepotrivită sistemului meu de valori fiind TB. Încercând însă, cu milă creștină și înțelegere analitică, să decelez situația acestuia, pentru a doua oară, pe eșafodul referendumului nu gășesc decât o explicație și aceea scoasă din domeniul științelor biologice. Marile dinastii europene (vezi Maurice Druon: Regii blestemați, spre exemplu) prin căsătorii repetate în aceeași familie s-au autodizolvat prin descendenți marcați de handicap fizic, boli ereditare nemiloase.

Tot așa, casta politică românească, cu măritșuri/traseism exacerbate, cu o reală îndepărtare de „restul populației” nu mai poate fi salvată, boala incubându-se profund în ea, impunând, cu sau fără referendum, schimbarea cvasitotală. Societatea civilă are obligația ca acum, în al 25-lea ceas să se salveze prin punerea la locul cuvenit, ca reprezentanți ai polisului, personalități cu dovedite trăsături morale, profesionale, cu respect și dorință de lucru până la sacrificiu, pentru Țară.

S-a ajuns la capătul experimentului arendașilor

Pentru a face loc astăzi unei forțe de muncă dubioase din afara Uniunii Europene?

Desigur, guvernul ne dă asigurări că acești medici nu vor profesa decât după echivalarea studiilor. Dar câtă încredere mai poți avea în comisiile de echivalare care vor face o treabă corectă când acestea s-au decridibilizat prin non-combatul față de contestarea diplomei primplagiatorului țării? Și câtă încredere va mai putea avea Europa în noi când a văzut felul în care părți din învățământul românesc au făcut scut în jurul premierului „copy-paste”? Căci, în cele din urmă, în mâna unor asemenea comisii, care favorizează plagiatorii și falsurile, va sta practic transformarea unor „vraci” de te miri unde în doctori cu drept de practică în UE!

Aurel
Brumă

Să-ți iei pruncul de-a călare pe grumaz, fericit că nihotește la lume, asta o înțeleg și mă bucură. Dar să te-ncalece ditai goblizantul, al de-l doare-n cot că îl și plătești să te secătuiască, să te mintă, să scoată și ultima speranță din tine, așa ceva nu se iartă.

Mimetici, găunoși, lăfăiți într-o democrație de bazar în care până și respirația îți este impozitată, politicienii de zeama ciorii vând de ani buni, bucată cu bucată, teranul și subteranul țării fluturând într-un mimetism de gașcă înseminele globalizării, descoperind, din când în când, prin intermediul presei neapărat străine, ce și cum și cât se mai întâmplă prin propria lor țară. Masoni-nemasoni, că și masonismul a ajuns de râsul curcilor, și-au făcut abonamente pe lojile parlamentare, regurgitând pe bani publici gogorițe, șmenuri, absurdități de se strâmbă și panglica pălăriei de răs.

Într-o Românie spulberată de ticăloșia politică și edministrativă mai rău decât un război, cu o populație împuștinată prin sărăcire și exod, casta politică – recuperatoare într-un alt registru, a foloaselor mahărilor comuniști din perioada de dinainte de 89, căpușează mai abtitor decât stăpânirile străine, câte și cum au fost, populația care încă se încăpățânează să supraviețuiască. Stipendiile de nababi, veniturile directoriale

politici, administrativi. Avem obligația, ca popor european, ca posesori de virtuți și valori, să asigurăm șansa reală a revenirii acasă a milioanele de români refugiați în străinătate concomitent cu restaurarea iubirii de patrie prin muncă, prin protecție socială reală, printr-un audit profund a averii de care încă mai dispunem și la care se cuvin adăugate valorile furate de unii sau de alții! Parlamentarele din noiembrie trebuie să se transforme, să fie trăite ca un referendum pentru țară, pentru reconstrucția demnității românești.

Într-un fel, dincolo de aspecte discutabile încă, Lista Națională poate deveni un front care să adune valorile reale. Dar această listă trebuie scoasă de sub tutela a două sau trei personalități și transferată beneficiarilor de drept, românilor mai mult sau mai puțin anonimi. Dacă, spre exemplu, fiecare circumscriptție electorală ar utiliza un cadru democratic de dezbateri pentru a-și impune, concurențial, „parlamentarii”, în marea lor majoritate alții decât apartenenții triadelor de până acum, referendumul din noiembrie ar deschide un nou capitol al civismului real. Vom reveni..